

Tjarda-Marie Voogt: 'De enige normale' Uitgeverij Elikser Leeuwarden 2010
ISBN 9789089542618 (Bipolaire stoornis/Manische Depressie/Psychose/PO) Zie
ook: <http://www.tjardamarievoogt.nl/> en <http://www.elikser.nl/>

Soort boek/ziekte/ Stijl: Op eigen ervaringen gebaseerde fictie van Tjarda-Marie Voogt, die de bipolaire stoornis vanuit haar omgeving en werk als therapeute kent. In het verhaal zijn Marjolijn en Annet jeugdvriendinnen. Marjolijn is getrouwd geweest met Brian die een bipolaire stoornis heeft. De vriendinnen hebben elkaar lang niet gezien als ze een afspraak maken om elkaar weer te treffen in Rotterdam. In een tweegesprek dat die dag en een deel van de nacht in een hotel wordt voortgezet, vertellen ze elkaar over hun leven. Vooral Marjolijn is aan het woord over haar leven met Brian en hoe zij als gezin last hadden van de bipolaire stoornis van Brian die ook last kreeg van psychoses. Aan het eind licht Annet toe hoe het verhaal van Marjolijn ook haar werk als hulpverleenster beïnvloed heeft.

Over de schrijfster: Tjarda-Marie Voogt is spiritueel coach, therapeut en magnetiseur. Ze woont in Zuid Holland. Ze heeft ervaring met manische depressiviteit ofwel bipolaire stoornis zowel in haar eigen omgeving als vanuit haar praktijk als hulpverleenster. Veertig jaar geleden begon ze sociaal pedagogisch hulpverlener, werkte als inrichtingswerker en als creatief therapeute bij kinderopvang, verstandelijk gehandicapten, psychiatrie en psycho geriatrie. Zij integreert spiritualiteit in haar dagelijkse leven en werk als hulpverlener. Ze heeft zich in de jaren 80 geschoold in diverse technieken die passen bij een holistische benadering onder andere magnetiseren en verschillende vormen van massages. Tjarda-Marie Voogt heeft een eigen praktijk en geeft consulten en workshops ook via telefonische consulten. Zie www.antwoordeneninzichten.nl.

Korte beschrijving: In dit boek komen Annet en Marjolijn twee jeugdvriendinnen elkaar weer tegen nadat ze elkaar jaren uit het oog verloren zijn. Ze vertellen elkaar hoe hun leven er nu uit ziet en wat er in de tussengelegen tijd is gebeurd. Ondertussen lopen ze een dag door Rotterdam en gaan 's avonds uit eten in een hotel waar ze ook besluiten te blijven slapen. De volgende dag moet Marjolijn terug naar Engeland en ze hebben elkaar veel te vertellen. Terwijl ze zo de dag vullen beschrijft Marjolijn haar huwelijk met Brian, met wie zij naar Engeland vertrok, later naar Ierland, om weer terug te keren naar Engeland. Marjolijn blijft al die tijd bezig met werken en studie, en krijgt ondertussen twee dochters, Anne en Mary. Duidelijk wordt beschreven hoe ze erachter kwam dat Brian een bipolaire stoornis had en dat zijn moeder die ook had. Ze beschrijft hoe Brian steeds perioden afwezig was, haar sloeg, waarom ze toch nog lang bij hem bleef, maar tenslotte van hem wilde scheiden. Ze beschrijft de psychose, de opname in het psychiatrisch ziekenhuis Seven Oaks en hoe zij en haar gezin dat hebben ervaren. Marjolijn is niet tevreden met de hulp die Brian en haar gezin kregen, en dat maakt dat Annet nadenkt over hoe het beter zou kunnen. Dat wil zij gaan toepassen bij haar hulpverlening. Uiteindelijk lukt het Marjolijn haar leven met een nieuwe vriend opnieuw goed op te pakken. In de laatste hoofdstukken beschrijft Annet in e-mails aan Marjolijn, hoe haar leven in diezelfde periode is verlopen en waarom ze, na het verhaal van haar vriendin besluit om aanvullende cursussen te volgen om de hulpverlening te verbeteren.

Wat viel op: Opvallend is dat Marjolijn zo lang loyaal aan Brian blijft ondanks perioden waarin hij vreselijk onaardig is voor haar en zijn gezin verwaarloost. Geld

erdoorheen jaagt etc.. Duidelijk wordt beschreven hoe dat mogelijke was. Een situatie die meer vrouwen zullen herkennen, waarin goede en slechte perioden en ervaringen elkaar afwisselen die maken, dat iemand lang loyaal blijft ten opzichte van een partner.

Ook de opname van Brian in een psychiatrische inrichting, Seven Oaks, en de beschrijving van zijn psychose vanuit het perspectief van de partner, maken indruk. Daarnaast valt de communicatie met diverse hulpverleners op.

Citaten: Pag. 44: “Ja, nou ja,’ zegt Marjolijn en kijkt verlegen. ‘Dan moet ik eerst weer even terug in de tijd want die eerste klap was toen ik nog zwanger was van Anne en we in dat sailor’s home in Rotterdam woonden met die dominee.’

Pag. 57: ‘Brian vertelde me over zijn moeder, haar zenuwziekte en dat ze een keer was opgenomen. Hij was veertien jaar en ging op bezoek, maar hij herkende zijn moeder amper, want ze liep daar rond als een robot.’

Pag. 140: ‘Ik mocht niet te dicht bij hem in de buurt komen, dat stond hij niet toe, maar ik moest wel bij hem in dezelfde ruimte blijven.

Soms moest hij bewegen en dan bleef hij rondjes door de kamer lopen om daarna, helmaal uitgeput te gaan zitten. Dan begon hij te praten over van alles en nog wat, alles door elkaar.’

Pag. 201-202: ‘De afspraak bij de psychiater deed me niks. (...) Duidelijk vertelde ik haar wat ik vond van het idee om me zomaar te zeggen dat Brian naar huis zou komen. ‘Hierover wil ik in het vervolg eerst geïnformeerd worden om af te stemmen wat de plannen zijn. (...) Wanneer ik hier op bezoek kom en we willen naar het restaurant, dan wordt er iemand meegestuurd omdat jullie Brian niet met mij vertrouwen, maar jullie kunnen hem wel naar huis sturen?’

Pag. 233: ‘Uit ervaring weet ik dat er, ook bij ons, fouten worden gemaakt. We blijven alert en proberen ervan te leren, maar het loopt over veel schijven en voor alles is tegenwoordig een protocol dat je hebt toe te passen anders ben je, als behandelaar of organisatie, strafbaar.’